

Verwondering in Gods scheppende kracht

COLUMN

In juni mochten wij ons derde kindje ontvangen.

Een gezond meisje mochten we omarmen op een warme zomerse Vaderdag. We werden die ochtend opnieuw ontroerd door de kleine handjes, vingertjes en nageltjes van lieve Rosa. Wat een wonder.

In de weken en maanden ervoor werd er door zoveel mensen met ons meegeleefd. Er groeit een wonder in je buik. Buren, familie, moeders op het schoolplein, de kassamedewerker of een vriendin uit de straat. 'Hoe gaat het met je? Hoe is het met de kleine in je buik? Wanneer ben je uitgerekend?'

Als zwangere vrouw draag je een wonder onder je hart. Alles draait om het wonder van een nieuwe schepping in je buik. Het was sterk voelbaar voor mij dat omstanders bij het zien van mijn bolle buik zich bewust waren van een wonder in de maak. Iedereen kijkt vol spanning toe hoe er zich een wonder voltrekt. Mensen worden geraakt door de sterke scheppingskracht.

Bij het dragen van een nieuwe schepping, een kleine baby, ervaar ik echter vaak ook een grote kwetsbaarheid. Tijdens de zwangerschap van onze oudste dochter, inmiddels vijf jaar geleden, ontwikkelde ik in de laatste weken voor de uitgerekende datum een sterke angst over wat er gebeurde in mijn lijf. De spanning over wat er zich afspeelde in mijn buik was ontzettend groot. Ik kreeg veel behoefte aan controle over wat er gebeurde. Als ik me bedacht dat er in mij een nieuw leven groeide, een mens met een eigen karakter en eigen ziel, werd ik volledig bevangen door angst. 'Wie ben ik als mens dat dit echt gebeurt?' vroeg ik me op zulke momenten af.

Tijdens deze eerste zwangerschap vond ik het lastig om contact te maken met het wonder dat er groeide in mijn buik. Omdat dit direct een beangstigd gevoel gaf. 'Hoe bestaat het dat er een nieuw leven in mijn groeit? Met een kloppend hartje, met eigen organen en hersenen.' Praten over het wondertje in mijn buik gaf een emotioneel gevoel. Menigmaal stond ik met een rood hoofd en tranen in mijn ogen als iemand me vroeg hoe het met me ging. Ik ontweek situaties waarin anderen mijn zwangere buik zagen en verstopte me liever thuis. Ik werd door het grote wonder in mijn buik ontzettend bang.

Zo kan dat gevoel van kwetsbaarheid ons allemaal overvallen. Misschien bij het zien of horen van de donder en de bliksem, het zien van het oneindige zonnestelsel of een hoog besneeuwde berg, de grote kolkende zee en bij mij dus de groei en de geboorte van een kind.

Ik begreep in deze periode niet wat er aan de hand was met me. Ik was verward. Tijdens de volgende zwangerschap leerde ik me stap voor stap over te geven aan de scheppende kracht die ik niet kon beredeneren en begrijpen. In deze gevoelens van angst en kwetsbaarheid ben ik gaan leren me over te geven aan God. Kwetsbaar zijn in een onbegrijpelijk sterke schepping heeft mij een diep besef van Gods almacht gegeven. Ik leerde om mijn hoofd te buigen en zelf te zwijgen. Om stil te zijn en me te verwonderen over hoe Gods hand de dingen maakt. Hij staat boven alles en is een scheppende God. Hij kent de hoge bergen, de woeste zeeën, de dieren en de mensen. Hij heeft het in Zijn hand.

Deze derde zwangerschap was de angst er niet. Ik kon me overgeven en me vreugdevol verwonderen over wat er zich afspeelde in mijn buik. Om die reden schreven we op het geboortekaartje van Rosa een toepasselijk Limburgs gedichtje van Toon Hermans. Over het wonder van het leven, onze eigen kleinheid en hoe we daarin God ontmoeten.

***“Het licht, de nacht, het land, de zee,
‘k heb er geen enkel aandeel in,
het was er al, v r voor mijn tijd,
vanaf een eeuwenoud begin.*”**

***Niets heb ik zelf bedacht,
mijn vrouw niet, noch mijn kinderen
en niet mijn ogen en mijn oren en mijn stem,
geen bloem, geen vogel heb ik zelf verzonnen,
ik weet het zeker,
alle leven komt van Hem. ”***

